

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1665/2021
01.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Момчило Кијановић, адвокат из ..., против туженог „Arriva Litas“ ДОО из Пожаревца, чији је пуномоћник Миливоје Судимац, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2736/20 од 13.11.2020. године, на седници одржаној 01.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2736/20 од 13.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 1310/2018 од 28.05.2020. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. .../... од 05.01.2015. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 01.11.2011. године и да тужиоца врати на рад (став први изреке). Одбацио је као недозвољену тужбу тужиоца, у делу којим је тражио да се обавезе тужени да врати тужиоца на послове ... у пословној јединици у ... (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене нето зараде за сваки месец нето износе од по 37.000,00 динара, почев од 05.02.2015. године до враћања на рад, са законском затезном каматом од 05.02.2015. године и каматом за сваки месец почев од 05. у месецу до враћања на рад, до коначне исплате и обавезе тужени да за тужиоца за сваки месец, од 05.02.2015. године до враћања на рад, на месечни износ од 37.000,00 динара, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и то: доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијала Београд и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијала Београд (став трећи изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 180.000,00 динара, са законском

затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 2736/20 од 13.11.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1310/18 од 28.05.2020. године (став први изреке). Одбио је као неосноване захтеве тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је оспореним решењем туженог од 01.05.2015. године, престао радни однос код туженог, отказом уговора о раду број ... од 01.11.2011. године, даном достављања решења, због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду и члана 7. тачка 3. алинеја 1, 4. и 21. уговора о раду од 20.03.2014. године. Тужилац је био у радном односу код туженог на пословима ... на линијама ..., ..., ... и ... и у периоду од 15.09. до 25.09.2014. године, није поштовао ред вожње дефинисан распоредом рада, те је имао одступања од планираних и остварених времена полазака аутобуса, док неке поласке није ни остварио. Доношењу оспореног решења је претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 03.10.2014. године, као и решења од истог датума о привременом удаљењу са рада, почев од 03.10.2014. године. Тужилац је одбио да прими наведено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду и решење о удаљењу са рада, због чега су 06.10.2014. године истакнути на огласној табли туженог, у складу са службеном белешком од истог датума и решењем туженог .../... од 06.10.2014. године, на које се упозорење тужилац није изјаснио. Синдикат се изјаснио на наводе из упозорења у одговору од 18.10.2014. године (тужба је поднета 03.03.2015. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев тужиоца, којим је тражио поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад, накнади му штету на име изгубљене зараде у одређеним новчаним износима, уплати тражене доприносе на име обавезног социјалног осигурања и одбацили као недозвољену тужбу у делу тужбеног захтева за враћање на одређено радно место.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) је прописано да, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, а тачком 5. овог става, ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Одредбом члана 7.3. алинеја 1. Анекса уговора о раду, од 20.03.2014. године је предвиђено да су повреде радних обавеза због којих послодавац може отказати уговор о раду неблагоприятно, немарно и несавесно извршавање радних дужности и обавеза; алинеја 4. непоштовање одредби општих и појединачних аката и процедура послодавца и алинеја 21. непоштовање реда вожње и брзине кретања возила.

У спору из радног односа суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Како су у конкретној ситуацији утврђене чињенице на којима је засновано оспорено решење, (да тужилац није поштовао ред вожње дефинисан распоредом рада, имао је одступања од планираних и остварених времена полазака аутобуса, док неке поласке није остварио и на тај начин несавесно и немарно извршавао радне обавезе), а које је донето у законом регулисаном поступку, имајући у виду да је доношењу оспореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и члана 7.3 алинеја 1, 4. и 21. Анекса уговора о раду од 20.03.2014. године, у смислу члана 180. Закона о раду због учињене повреде радне обавезе, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду није уручено тужиоцу, да није одбио пријем истог, као и да није достављено на његову адресу, с обзиром на утврђено да је тужилац одбио да у просторијама туженог лично преузме и потпише пријем наведеног упозорења, о чему је тужени сачинио службену белешку и упозорење, заједно са решењем о удаљењу тужиоца са рада, објављено на огласној табли туженог, у складу са решењем туженог од 06.10.2014. године и по протеку рока од осам дана од дана објављивања скинуто са огласне табле, због чега се сматра уредно достављеним.

Одредбом члана 185. став 2. Закона о раду је прописано да, решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог. Одредбом става 3. овог члана да, ако послодавац запосленом није могао да достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку. Одредбом става 4. овог члана да, у случају из става 3. овог члана, решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку осам дана од дана објављивања сматра се достављеним.

Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду доставља се запосленом у складу са одредбама члана 185. Закона о раду, којим је прописан поступак достављања акта о отказу уговора о раду.

У конкретној ситуацији није било неопходно упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду достављати на адресу пребивалишта тужиоца, сходно одредби члана 185. став 2. Закона о раду, с обзиром на то да је тужилац одбио да у просторијама туженог прими упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, због чега је исто објављено на огласној табли туженог, у смислу одредби члана 185. став 4. Закона о раду, према решењу туженог и службеној белешци од 06.10.2014. године.

Како је правилно одбијен тужбени захтев тужиоца ради поништаја оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, то је правилно одбијен и тужбени захтев тужиоца за враћање на рад и исплату на име накнаде штете због изгубљене нето зараде и уплате тражених доприноса за обавезно социјално осигурање, у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију на основу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 414. став 1. и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић